

THE WEIGHT OF ZERO

Semmi súlya

„A bátorság, a remény
és a humor története”
– Diane, Goodreads

finep ●
selection

KAREN FORTUNATI

KAREN FORTUNATI

THE WEIGHT OF ZERO

Semmi súlya

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Franknek, Jennának és Frankie-nek

A legtöbb szülő nem igazán ismeri a gyermekét

– Otto Frank

1.

FELSORAKOZTATOM AZ ÜVEGEKET az éjjeliszekrényemen. Minden egyes borostyánszínű harcoson ott díszleg a nevem, a besorolása és a sorozatszám: CATHERINE PULASKI – CELEXA 40 mg, CATHERINE PULASKI – PROZAC 20 mg, CATHERINE PULASKI – ABILIFY 10 mg, PAXIL, ZOLOFT és LEXAPRO – egy rakás régi gyógyszerem. Nappal az ágyam alatti dobozban, régi balletcipők, bontatlan csomag harisnyák és táncfellépések gyűrött szórólapjai alatt rejtőznek. De minden éjjel előszedem őket. Megnyugtatnak. Az én pszichotróp katonáim reményt adnak. *Egységben* az erő.

Hallom, ahogy megnyikordul anyám hálósobájának ajtaja, és ma éjjel harmadjára puha lépések közelednek felém. Az ajtómon nincs zár; eltűnt, mire tavaly hazajöttem a kórházból. Küszködve a szokásos, anyu okozta frusztrációval, gyorsan elpakolom a palackokat.

Ahogy anyu belép, fény áramlik a szobámba a folyosóról.

– Bocs, Cath, elfelejtettem megtudakolni a számodat.

Odahajol, hogy megpusziljon. Korábban mindig kisimította a hosszú hajszájakat az arcomból, hogy megtalálja a homlokomat.

Most, hogy oda a hajam nagy része, anyu úgy paskolja meg a megnyírt fejemet, mint egy beteg kutyaét.

– Nos? – kérdezi.

– Hm... hat, talán hat és fél – hazudok.

A szám alapú hangulatjelentési rendszerünk körülbelül két évvel ezelőttre nyúlik vissza, nagyjából, amikor betöltöttem a tizenötöt. Az igazság az, hogy közelebb állok az öthöz. Vagy még inkább a négyhez. És félek. Mintha *Semmi* fekete leheletét érezném a nyakamon. Már megint. De ezt most nem mondhatom el neki.

Anyu az ágyam szélén ül, és a mellkasomra húzza a fehér paplant.

– Szóval nagyjából ugyanolyan, mint eddig, ugye? Semmi változás?

– Így van.

– Oké, ha nincs nagy változás, az szuper. – Ezt inkább magának mondja, mint nekem. – Akkor hétfőn sulis után felveszlek. Hamarabb eljöhettek a munkahelyemről.

– Anyu – sóhajtok fel. – Most mondod nyolcadszorra. Felfogtam.

Fájdalmas látni az azonnal mosolyra húzódó száját, ezért inkább a fal felé fordulok.

Anyu ugyanis nagy reményeket fűzött a hétfői időponthoz, azt remélte, ettől majd csodás módon kigyógyulok a bipoláris zavarból. Az eljövendő csoda helyszínét stílszerűen Szt. Anna Kórháznak hívják, és éppen most nyitott egy vadiúj kamaszambulanciát itt, Cranburyben, Connecticut államban. A menő dilidokim ajánlására a belátható jövőben iskola után három órát tölthetek a Szt. Annában, heti öt alkalommal. Nem beszéltem neki *Semmiről*, de mivel kihagytam néhány órát, megemelte az új gyógyszerem dózisát, és járnom kell erre az intenzív ambuláns programra a Szt. Annába.

– Bocs, Cath! – szól anyu, és dörzsölgetni kezdi a hátamat.

És bár mérges vagyok rá, nagyon jólesik ez, megnyugtató; épphogy csak dorombolni nem kezdek. A bőröm úgy szívja magába az érintést, mint egy tikkadt növény a vizet.

– Tudom, hogy már átbeszéltük – folytatja. – De annyira fáradt vagyok, hogy azt se tudom, mit beszélek. Tömve volt ma este az éte-rem. – Még a hangja is rekedtesnek tűnik. – Fogalmam sincs, med- dig bírom még ezt. Két munkahelyen is helytállni egy nap...

Mindketten tisztában vagyunk vele, hogy tovább fogja csinálni a pénteki dupla műszakot, hogy tudja fizetni az orvosaimat, a terápi-ámat, a gyógyszereimet és az adományokat Szent Júdás Tádénak (a reménytelen ügyek védőszentjének), és minden mást, amit a men-tális betegségem megkövetel.

– Aludnod kéne – mondom kissé közelebb csúszva hozzá. Fel-emelkedik és fölém hajol. Arcára árnyék vetül, csontos válla kikan-dikál ujjatlan pizsamafelsője alól. Ránézésre akár nyolcvanéves is lehetne.

Túl erősen tűri be a takaró két alsó sarkát a matrac alá. Lenyo-módnak tőle a lábujjaim.

– Rendben, kicsim, ébressz fel, ha kell valami. Szeretlek. – Majd lekattintja az éjjeli lámpámat, mintha hároméves lennék.

Várok egy biztonságos húsz percet, pedig péntek este van. Anyu ilyenkor ájult a fáradtságtól, miután nyolc órán át egy csapat lúzer ügyvédnek gépelt, aztán ráadásként öt órán keresztül pincérkedett a Dominic'sban. Van pár szabad éjszakai órám, mielőtt újra éjjeli ör-járatba kezdene az ágyam körül.

Amikor a csend már súlyos és mozdulatlan, benyúlok az ágyam alá. Megint felállítom a fehér kupakos palackokat. Addig bámulom a címkéjüket és paskolgom a fejüket, amíg a szívdobogásom lelas-sul, a gyomrom lecsillapodik. *Semmi* közel van; körbeszimatol és

tapogat, rést keres az agyamon, amit még nem töltöttek be a gyógyszerrel. Egyszer már elkapott. A középiskola második évében, szeptemberben fogtam a vadiúj lítiumomat, és bevettem az egészet, aztán ráküldtem egy fél üveg Prozacot is. De kudarcot vallottam, anyám miatt. Valahogy, valamiféle anyai megérzés révén tudta; még épp időben hazarohant, és mentőt hívott.

Újabb kilenc hónap kellett a diagnózisomhoz – amikor tavaly júniusban megvolt az első mániás epizód. Dr. A közvetlenül a nyugdíjba vonulása előtt közölte a hírt. Akkor hallottam először a „bipoláris” szót, a mániás és depressziós epizódok állandó váltakozásával. Emlékszem, dr. A inkább anyuhoz beszélt, mint hozzám, a rendellenesség „erőteljes genetikai komponenséről” magyarázva. Hogy újra lítiumot kell szednem. Emlékszem, hogy félbeszakítottam, és feltettem a kérdést:

- Szóval akkor így vagyok bekötve?
- Igen – bólintott dr. A hájas, ősz fejével.
- És nem lehet kinőni a bipoláris zavart? – tudakoltam. – *Örökké* ilyen maradok?
- Igen, ez olyan, mint bármi más krónikus betegség, mint például a cukorbetegség vagy a...

A fejemben egy éppen lecsapó kalapács hangja elnyomta dr. A fásult hangját. Tekintete az imént kimondott halálos ítélettel mit sem törődve visszatért anyuhoz, aki szfinxszerűen megmerevedve ült a székén, ujjait a párnázott karfákba mélyesztette. Csak annyira mozgott meg, hogy megfogja a nyakában lógó keresztet.

Akkor hasított belém, ami anyut pár másodperccel korábban már leteríthette. Dr. A szavainak lényege az volt, hogy *Catherine Pulaski genetikai selejt.*

Tudni, hogy ez az állapot állandó, eltompítja a pszichiáterek és a diagnózisaik körforgásának hatását. Immunissá tesz a gyógyszerekre, amik azt ígérik, hogy megjavítanak, és újra normális lánnyá változtatnak. Mert tudom, hogy soha nem leszek normális. És nem a mániás időszakokkal van bajom – a hamis értékítélet, látás és célok felvillanyozó, már-már euforikus fázisával. A mánia ellentéte akaszt ki, az a rohadék, akit *Semminek* hívok. Halálra rémülök tőle.

És most már tudom, tudományos bizonyosság, orvosi tény, hogy *Semmi* megint el fog ragadni. Anyu hiába mentette meg az életemet.

Tavaly, amikor *Semmi* hosszú időre rám telepedett, és rendesen munkához látott, anyu állandóan azt kérdezgette, hogy érzem magam. *Mit* érzek. De nem voltak és azóta sincsenek szavaim erre a különösen pokoli állapotra. Nem tudtam elmondani neki, hogy el-süllyedtem. Megdermedtem. Képtelen vagyok bármit is érezni. Az érzelmi spektrumomnak nyoma veszett. Az összes érzésem, a jók és a rosszak egyaránt szabadságra mentek. És aki még soha nem érezte így magát, az nem tudja megérteni, milyen az érzelmek hiánya. Az érthetetlen, kimondhatatlan súlyú reménytelenség.

És mégiscsak menjek előre vakon? Tudva, hogy egy újabb örült ötlet észszerűnek álcázva csak arra vár, hogy átvegye az irányítást az elmém felett? Hogy aztán *Semmi* fekete tundrája legyen a magán-zárkám? Aztán ugyanezt előlről, elcseszett körforgásként? Az életem végéig? Ez nem élet.

Szóval van egy tervem.

Az üvegeket szorosan egymás mellé, két sorba rendezem, Lexapróval az élen. Anyu új életet kezdhet. Nagyságrendekkel jobb lesz neki anélkül, hogy Catherine szinte minden síkon kiszípolozná: érzelmileg, társadalmilag és pénzügyileg. Addig nincs neki

megnyugvás, amíg én lélegzem. Mert az a lényeg, hogy az én bipoláris életem kinyírja az ő normális életét. Parazita vagyok, aki élve felfalja őt. Szinte szó szerint. Mintha a négy és fél kiló, amit felszedtem, egyenesen róla olvadt volna le. Lógnak rajta a ruhái. Olyan, mint egy kifacsart rongy.

Igazából elég egyszerű a döntés, ha tudod, hogy igazad van. És azt hiszem, becsülendő is. Eredendően hibás vagyok, ezért odaadom az életemet az anyáméért cserébe.

Felveszem a lexaprós üveget, és finoman megrázom, hogy a benne lévő négy tablettá táncra perdüljön. Nem tudom, mennyi időm van még hátra, de várok, ameddig kell, és megölöm magam, amikor *Semmi* elindítja a Catherine-földcsuszamlást. Amikor besáncolja magát a fejembe, és megmérgezi, idegenné és szürkévé változtatja a világomat. Mindezt ennek a cipősdoboznak a tartalmával fogom véghez vinni. Tudatos döntés megtagadni, hogy így, ilyen körülmények között éljem az életem.

Már csak az a kérdés, hogy mikor. És a válasz még ismeretlen, mivel *Semmi* teljesen kiszámíthatatlanul érkezik. Az új pszichiáterem, dr. McCallum, egy csomó időt töltött azzal, hogy „Te és a bipoláris zavarod” előadásokat nyomjon le anyunak és nekem. Szóval tudom, hogy bár a ciklusok elkerülhetetlenek és megállíthatatlanok, az rejtély, hogy mikor fog beütni a következő.

Felkapom a mobilom, és megnyitom a naptárat. Október. A szívem gyorsabban kezd verni. *Semmi* érkezése egyre fenyegetőbbben közeleg, ha nagyjából azt a menetrendet követi, mint a középiskola első két évében: ősszel depresszió, nyáron pedig valamiféle mániás időszak. Ettől a gondolattól a félelem és a szorongás kettős spirálja kigyózik át rajtam. Az ujjaimat keményen a telefon képernyőjéhez nyomom, így a fény átvilágít rajtuk, ráirányítva a figyelmet a

lerágott körmeimre és a beszakadt körömágyamra. A kezem többi része viszont rendben van, puha és ép, és hosszú, karcsú ujjaim vannak. Egy táncos keze. És a testem is jó formában van, bár nehezebb lett a gyógyszerkoktéltól. Anyunak tetszenek a plusz kilóim. Azt mondja, előtte túl sovány voltam. Leteszem a mobilom, és felemelem az egyik lábam a fejem fölé. Aztán a másikat. A rugalmasságom is a régi. Biztosan az izommemória a táncos éveimből. Jó voltam benne.

Most felülök, és könnyedén a térdemre hajtom a fejem; a térdízületem semmilyen módon nem tiltakozik a nyújtás ellen. Nagyon felzaklat, hogy a makkegészséges testem a legnagyobb valószínűséggel nem éri meg a tizennyolcadik születésnapját. Kezdek elkomorodni. Elszomorít, hogy ez a test, ami nemcsak erőteljesen és kecsesen táncolt, hanem gyakorlatilag mindenben kiszolgált, elpazarolódik. Tavasszal lefutottam tíz kilométert, kötélpályán végigcsúsztam a Housatonic felett, és raftingoltam is a folyón. Bicikliztem, úsztam és korcsolyáztam. Ujjbegyemet végighúzom az ajkaim körvonalain. Csókolóztam is. Egyszer. Riley Valentin-napi buliján, még nyolcadikban.

Míg az elmém cserben hagyott, a testem jó volt hozzám. Túlságosan is jó ahhoz, hogy egy ilyen beteg lélekhez legyen láncolva. Igazágtalan ez az egész. Gyászolom a dolgokat, amiket ez a test már nem fog megtenni. A több ezer dolog, amit soha nem fog meg tapasztalni, a hétköznapiaktól a sorsdöntő eseményekig. Beledugni a lábujjam a Csendes-óceánba, becsusszanni az első kocsim volánja mögé. Bepakolni az edényeket az első saját lakásom konyhaszekrényébe. Házasság. Munka. Pasi. Egyetem. Lakótársak. Fellépések. A végzős bál. Szex.

Szex. A legteljesebb kapcsolódás. A lehető legközelebbi kapcsolat egy másik emberrel.

Akarom ezt. Legalább egyszer, még mielőtt *Semmi* visszatér. És jár is nekem. Nem szabad megtagadnom ezt az élményt a testemtől. Nagy kár lenne meghalni anélkül, hogy megpróbáljak valódi, kézzelfogható kapcsolatot létesíteni egy másik emberrel. És talán a fizikai kapcsolat idejére megszabadulhatok attól a magánytól, amit második bőrként hordok magamon. Még ha csak pár percre is. Átmeneti menekvésként. Megnyitom a „Jegyzetek”-et a telefonomon. Bepötyögöm, hogy a „Döntésnap”, majd törölöm, és beírom helyette, hogy „D-nap”. A következő sorba: „Szüzesség elvesztése”. Törölöm, és begépelem helyette: „SZ. E.”. Tanulmányozom ezt az egy tételt – az egyetlen pontot a „dolgoz, amiket ki kell próbálni *Semmi* előtt”-listámon.

Valószínű, az „SZ. E.” nem fog összejönni. Nincsenek már igazi barátaim, se lányok, se fiúk. A depressziónak, az öngyilkossági kísérletnek és a bipoláris zavarnak nagyjából ugyanolyan a megítélése, mint a leprának, az AIDS-nek és a húsevő baktériumoknak. De megértem. Nem vagyok hülye, és nem is áltatom magam. Mondjuk, attól még rohadtul nem fáj kevésbé, amikor a legjobb barátaid elhagyják a süllyedő hajót.

Itt az idő. Ledobom magamról a paplant, megfogom a cipősdobozt, és óvatosan ráfektetek minden egyes üveget a benne lapuló régi harisnyákra, amik a pakolás minden lehetséges zaját felfogják. A tetejükre újabb harisnyákat és néhány pár balettcipőt rakok. Bár anyu már kicsit visszavett, még mindig átkutatja a szobámat. Így folyton áthelyezem a srácokat: hétfőtől péntekig az ágyam alatt vannak, péntek estétől vasárnap estig pedig a nagy szobájában. Biztonságosabb, ha olyankor nincsenek a szobámban, mivel anyu szombatonként, a kora esti műszakja előtt a Dominic’sban, szeret itthon takarítani és pakolászni.

A földön hagyva a dobozt halkan kinyitom a hálósobám ajtaját, és hallgatózom. Anyu nyitott szobaajtaján át látni a lehalkított tévéje villódzását. Közelebb lopódzok, kikerülve a nyikorgó padlólemezek taposóaknáit. A legtöbb éjjel anyu a legkisebb köhögésre is felébred. Régebben bepánikolva a szobámba robogott, és megkérdezte, mi a baj. Most, hogy elhagytuk az egyéves évfordulót, csak kiszól: „Kicsim, jól vagy?”. De ma péntek van, úgyhogy még néhány óráig nem kellene megmozdulnia.

Hallom a légzése szokásos ritmusát. Csendben visszasurranok a szobámba, megfogom a dobozt, és könnyű léptekkel elindulok lefelé a lépcsőn. Ki gondolta volna, hogy egyszer ilyen jól jön majd tízévesnyi balett, hogy észrevétlen maradjak? Kísértet módjára suhanok végig a sötét nappalin át a makulátlanul tiszta konyhánkba, ahol pillangós éjjeli fény világít a mosogató fölött. A konyhapulton hever az étteremből hozott, friss olasz kenyér simítózárás tasakban, de így is érzem az illatát. Nagy szobájának ajtaja csukva van.

Az ő ajtaja soha nem nyikorog. Belépek. El vannak húzva a függönyök, és a sarki utcai lámpa bevilágítja a szobát. Egyszemélyes ágya szépen bevetve, a vége összehajtott, sárga gyapjúkendővel van leterítve. Két éve és három hónapja halt meg, de a bekeretezett képek továbbra is ott sorakoznak az öltözőszekrénye előtt a hajkeféjével, a Yardley Angol Levendula parfümjével és egyéb csetreseivel együtt a fehér csipketerítőn. A fiókok még mindig tömve vannak sminkkel, ruhákkal, övekkel és sálakkal; a legrégebbi darabok 1940-ből származhatnak. Anyu mindent le szokott portalanítani, még a nagy ágya fölötti óriási Jézust is a kereszten, aki az üres helyiség felett őrködik.

Veszek egy mély lélegzetet. Néha-néha az orromba kúszik a borsmenta illata, ami a kedvenc cukorkája volt. Tudom, hogy nagy az.

De örülök, hogy ennél többet nem tud kommunikálni a mennyből. Nem bírnám végighallgatni, mit gondol most rólam.

Kerülve Jézus tekintetét is (talán ő is dühös rám), felemelem az ágyszoknyát, és kihúzok egy műanyag dobozt, benne nagy nyári ruháival. Hangtalanul csúszik végig a kopott szőnyegen. Kicsit beljebb, az ágy alatti fekete lyukban a kezem egy ütött-kopott, kockás bőrönd repedezett fogantyúját keresi, majd meg is találja. Kicipzározom, és bepréselem a cipősdobozomat egy halom porlepte levél, fényképekkel teli boríték, régi ékszer és Jack bácsi dohos katonai zubbonya közé.

Visszatolom a bőröndöt, majd a műanyag dobozt, és eligazgatom az ágyszoknyát, hogy szép egyenesen álljon. Nagy ajtajára tapasztom a fülem, mielőtt kilépnék a konyhába. Tiszta a levegő. Töltök magamnak egy pohár vizet, és lábujjhegyen elindulok a lépcsőn. Mindig ez a leghúzósebb rész – annak lehetősége, hogy el kell magyaráznom anyunak, mit csináltam odalent. Ezért kell a víz.

De anyunak nyoma sincs az emeleti folyosón, így besliszolok a szobámba. Az ágyam még meleg. Jó belefeküdni. Úgy tűnik, altatásban elég jó az új gyógyszerem; határozottan fogok tudni aludni ma este. És holnap elkezdek kutatni az első és utolsó emberi kapcsolódásom után.

2.

– GYERÜNK, MINDENKI TALÁLJON EGY PÁRT!

A fenébe!

Hétfő reggel, harmadik óra. Október első hetéhez képest túlságosan is fülledt az idő. Mr. Oleck összevissza pattog a teremben; az izgatottságtól majd összezsínálja az élére vasalt, khaki színű nadrágját valami új, emelt szintű, amerikai történelemprojekt miatt, amit éppen készül kiosztani. Tipikus frissen végzett tanár. Hátrébb csúszok a széken; izzadt combom rátapad a műanyag ülőkére. Kivárom, amíg Mr. Oleck összepárosít egy másik, barát nélküli lúzerrel, hogy együtt dolgozzunk.

– Hé, leszbikus! – suttog a fülemben egy mély hang hátulról, magamon érzem a forró leheletét. – Leszel a partnerem?

Louis Farricelli az, a Cranbury High alfabírája, a sulis futballcsapatának rangidős kapitánya és egyben ügyeletes szűzhártyatolvaj, aki a jelen lévő vaginák nagyjából ötven százalékának deflorálásáért felelős. Válaszra sem méltatom.

– Ne már – morogja. – Tökre bejön a hajad!

Tavaly júniusban többől levágattam a hajam egy különösen produktív mániás epizód során. Vibrált bennem az energia azokban a napsütéses, kora nyári napokban. Felforgattam a szobámat, a garázszt és a padlást, végigtakarítottam és pakolásztam. Vagy ötven darab, alagsorban talált ócskaságot tettem fel eBayre. Azt hittem, így majd simán összeszedem a pénzt egy tizenkét napos mediterrán hajóútra anyunak és nekem. Nagyjából ezer dollárért válogattam össze nyaralós ruhákat a nem létező utazásunkra a vészhelyzet esetére tartogatott hitelkártyám segítségével. Online. Egy óra alatt. Aztán úgy döntöttem, a gálahajózáshoz elengedhetetlen egy kis külső átalakítás is. Fogtam magam, és bementem a városba. Elhatároztam, hogy Rodrick fogja levágni a hajamat a Rodrick's on the Greenből, Cranbury szupersznob szalonjából. A Rodrick's volt az egyetlen hely, ami abban a kegyben részesült, hogy egykori BFF-em, Riley és édesanyja, Mrs. Judith Swenson arany fűrtjeit vághatta. Még mindig látom magam előtt az internetről kinyomtatott, a *Római vakáció*ban viselt rövid frizurás Audrey Hepburn-fotókat a szalon recepció pultjáról a padlóra zuhanni.

Amilyen szerencsém volt, a mester nemcsak ráért, de ki is volt éhezve valami őrületségre. Rodrick unta a cranburyi háziasszonyokat a szokásos melírjukkal és a keratinos kezeléseikkal. Le is akart lépni a mi kis városunkból Brooklynba, de azt mondta, itt túl jó a pénz. Aztán lófarkokba kötötte a hajam, és lenyisszantotta. Úgy csillogott a kezében, mint egy valódi, fényes lófarkok. Ott volt a kezében legalább harminc centi a vastag, hullámos, egykori balerinahajamból, ami a szalon fényeinel aranybarnának hatott.

Amikor Rodrick elkészült a művel, tökéletesen szőrmentes arcát az enyém mellé helyezte. Tekintetünk találkozott a tükörben.

– Sose növesszd vissza! – suttogta ünnepélyesen. – Édesem, te arra születtél, hogy rövid hajad legyen. Nézd, hogy kiemeli a szemed, és hogy megnyújtja a nyakad! Gyönyörű vagy.

Louis belerúg az asztalomba.

– Hahó, leszbikus, kérdeztem valamit!

Anélkül, hogy megfordulnék, gyorsan megrázom a fejem, és arébb húzom az asztalom.

– D-nap! – harsogja Mr. Oleck a pulpitustól, én pedig akaratlanul is felkapom a fejem. Mr. Oleck egyenesen rám szegezi a tekintetét legombolt gallérú, élére vasalt, kockás, rövid ujjú ingében. És annak ellenére, hogy a második világháború előtti eseményekről tanulunk, lángol az arcom, mert az egyetlen D-nap, amire gondolni tudok, a telefonomban lévő.

– Tudom, tudom – bólint Mr. Oleck helyeslően. – Egy projekt a D-napról. Hát lehetne ennél izgalmasabb? – Egyik kezével végigsimítja fakó színű kefehaját, ragyogó arca egészen kipirul a feladat okozta izgatottságtól. – Valószínűleg ez lesz a legmenőbb dolog, amit a gimiben csináltok.

Louis felhorkan mögöttem. Mr. Oleck az íróasztalán heverő vásson laptótráskához rohan, és kihúz belőle egy mappát.

– A partnerekkel közösen a D-nap egy olyan aspektusát fogjátok feltárni, amit a tankönyvből vagy az internetről lehetetlenség lenne. A Normandiai Amerikai Temetőben körülbelül kilencezer-ötszáz katona van eltemetve. Közülük százharmincegyen Connecticutból származtak. A társatokkal kiválasztotok egy connecticuti katonát, aki ott van eltemetve, mindent megtudtok róla, amit csak lehet, és megírjátok az életrajzát. Azt akarom, hogy teljes erőbedobással dolgozzatok: kutassátok fel a családot, készítsetek interjúkat,

szereztek fényképeket, leveleket, nézzétek át a városi és iskolai nyilvántartásokat és a második világháborús archívumokat! Amennyire csak lehet, használjatok elsődleges forrásokat! Szóljatok, ha bármilyen logisztikai vagy utazással kapcsolatos problémátok adódna! Lehet, hogy kapunk egy kis segítséget a történelem tanszéktől, például egy szervezett kirándulást Hartfordba, hogy átnézhesétek az archívumokat vagy a genealógiai nyilvántartásokat. – A pulpitusra csap a mappával, mire ijedtemben ugrok egyet. – Ez egy egész éves projekt. Egy perc, és kiosztom az óra követelményeit, de van itt még valami, amit jól véssetek az eszetekbe! – Mr. Oleck összefonja a kezét, mintha imádkozna, és mozdulatlanul áll. – Munkátokkal adózatok tisztelettel ezeknek a katonáknak!

Mr. Oleck nem mozdul még vagy három másodpercig, aztán felkapja az iPadjét, hogy rögzítse a kutatópárokat. Kedvem lenne gyorsan körbenézni, hogy lássam, maradt-e még valaki pár nélkül, de aztán nem fordulok meg. Máskor is túléltem már. Inkább kitartoan nézem a körömágyamat.

– Van még valaki, akinek nincs párja? – kiáltja Mr. Oleck.

Meg se moccanok. Nem kockáztatom meg, hogy rám figyeljenek.

Hallok valami mormogást a terem másik feléből, aztán Mr. Oleck odalép hozzám.

– Catherine, szeretném, ha Michael Pitosciával dolgoznál, oké? Szerintem jó csapat lesztek.

– Rendben van – mondom. Fogalmam sincs, ki ez a gyerek. Mostanában már lehajtott fejjel lépek be az osztályterembe. A szemkontaktus veszélyes, mert már örökre meg vagyok bélyegezve; én vagyok a sérült a csordában, akit a legkönnyebb elkapni.

De legalább nem Olivíával vagy Riley-val kell együtt dolgoznom, akikkel régen barátok voltunk. Utálom, ha közös óráink vannak.

Igazából nem is kellett volna felvennem egy emelt szintű órát sem. Amikor tavaly visszajöttem a suliba, az egyik idióta tanácsadó azt javasolta, hogy „vegyem lazán a dolgokat”, és kerüljem a felesleges „tanulmányi stresszt, az... ööö... nehézségeim miatt”. Így másodikban majdnem minden tanárom eltekintett a házi feladattól, és kegyelemjegyeket osztogatott a dolgozataimra – szinte alig voltak lepontokat a rossz válaszokért, és pluszpontokat adogattak a helyesekért. Egyedül a nyugaticivilizáció-tanárom, Mrs. Abbott biztatott, hogy vegyem fel ezt az emelt szintű órát. Mindig is kedveltem. Soha nem kivételezett velem azután sem.

Mr. Oleck összecsapja a kezét.

– Okézsoké! Fogjátok a cuccotokat, és keressétek meg a partnereket! Átmegyünk a gépterembe. Adok mindenkinek egy lapot a connecticuti katonák nevével. Végezzetek egy kis online kutatást a partnertetekkel, és döntsétek el, melyik katonáról fogtok írni! Aztán szeretnék egy rövid összefoglalót arról, hogy mit tudtok összeszedni a katonáról a szerdai órára.

Csordaszerű tolongás és hangzavar kezd kialakulni, ahogy a hangok és a testek felélednek a kómából. Nem mozdulok. Aztán valaki megkocogtatja a vállamat, de olyan lágyan, mintha kolibri szállt volna rám.

Valaki megköszörüli a torkát. Jobbról a látószögembe kerül egy barna, oldalzsebes rövidnadrág.

– Ööö... ööö... Catherine?

Megérkezett a partnerem. Szóval ő az a... hogy is hívják? Nyelek egyet, és felemelem a tekintetem a körömágyamról. Jaj, csak legyen normális! Mindössze ennyit kérek.

– Catherine, Michael vagyok. Michael Pitoscia – kezdi.

Te jó ég, de magas ez a srác! És milyen vékony!

Rövidre nyírt, sötétbarna haja és kecskeszakálla van, amit nagyjából négy szőrszál alkot. Nem ismerős sehonnan. Biztosan nem ugyanabba az általánosba és előkészítőbe jártunk. A két másik előkészítő egyikébe járhatott, ahonnan a többi diák érkezett az ezernyolcszáz fős középiskolánkba.

Félszeget kezét nyújt, amitől furcsán hivatalos lesz a bemutatkozásunk. Felálllok, és összeér a kezünk. Meglepően kellemes az érintése; a kézfogása határozott és kemény, de nem túlságosan. Hosszú idő óta övé az első kéz, amit megérintek, és nem anyuhoz vagy D. nénihez tartozik. Szája hirtelen mosolyra húzódik. Biztos fogszabályzós volt, mert a fogai egyenesek és fehérek. És bár tuti, hogy senki se mondaná helyesnek, határozottan nem néz ki rosszul. Csak egy átlagos középiskolás. Nincs rajta semmi extra. Az a típus, aki beleolvad a tömegbe. Pont, mint én.

Vagyis mint én régen.

Michael mellettem marad, ahogy a folyosóra sétálok. Furcsa, hogy van mellettem valaki; valaki, aki önszántából lépdel mellettem. Folyton rápillantok, hogy lássam, nem tévedek-e. Hogy nem azért tartja-e velem a lépést, mert nem tud haladni a tömegtől a folyosón. De nem, itt van, és magától beszélget velem, és éppen azt kérdezi, nézek-e valami zombis sorozatot. Mondom, hogy nem. (Ezek a sorozatok nem annyira szórakoztatóak, ha jobban tudsz azonosulni a zombikkal, mint az emberekkel.)

A gépteremben rákeresünk pár névre a listáról, de nem sok infót találunk az interneten. Tulajdonképpen nem rossz vele dolgozni. Kedvesnek és nyíltak tűnik. Amikor csengetnek, felállunk.

– Ööö... Catherine? – szól Michael. – Nem kéne számot cserélnünk? Azt tervezem, hogy ma este dolgozom a projekten, úgyhogy ööö... írhatok, ha találtam valakit. És ha akarod, akkor... mondjuk... talán te is ránézhetnél arra a katonára.

Miközben beszél, nyaktól felfelé kezd foltokban elvörösödni. Oliviával is mindig ez volt az előkészítő táncversenyeknél vagy a Miss Ruth-előadásoknál, pár másodperccel fellépés előtt. Az idegek.

– Csak mert szerdára kell – magyarázza Michael –, és eltarthat egy ideig... tudod, mire találunk valakit.

Az ujjaim ráfonódnak a négyhetes iPhone-omra, ami a rövidnadrágom zsebében lapul. Anyu megszegte a szabályt, és mindkettőnknek vett egyet a Visa kártyával. Sosem ismerné be, de az első alkalmazás, amit letöltött, a „Találd meg a barátaimat” volt, aminek segítségével le tud engem nyomozni (vagy legalábbis a telefonom helyét).

Michael folytatja:

– A számom... – Szünetet tart, és azt várja, hogy vegyem elő a mobilom. Nem akarom megadni neki a számomat. Sokkal biztonságosabb simán csak felírni az övét.

– Oké – előhúszom a telefonom. – Hogy írod a vezetékszámodat?

Mintha ez bármit is számítana. Összesen hat kontakt van a telefonomban: otthon, anyu mobilja, az ügyvédi iroda, a Dominic's étterem, Darlene néni és dr. McCallum.

– Pi-to-sának kell ejteni, de úgy írom, hogy P-I-T-O-S-C-I-A – feleli Michael. Miután lediktálja a számát, azt mondja:

– Amúgy első évben már találkoztunk. Azon az előadáson. A cranburyi tehetségkutatón.

Megrázom a fejem. A saját produkciómra is alig emlékszem.

– A karácsonyi szünet előtt volt – bólint Michael, és láthatóan nagyon azt akarja, hogy emlékezzem rá. – Igen, valamit táncoltál néhány másik lánnyal, én meg Tylerrel, Tyler Connellyvel adtam elő egy bűvészműtatványt. Félbe vágtam. Arra a régi számra, az *Ice Ice Baby*-re. – A nyaka most már skarlátvörös, és a szín lassan felkúszik az arcára.

Az első év decembere nem volt éppen jó időszak számomra. Nagy öt hónappal azelőtt halt meg – július 3-án –, aztán megjött *Semmi*, és kéz a kézben indultunk a gimibe, az első pszichiáteremet, szegény dr. A-t pedig újabb és újabb gyógyszerek felírásába hajszoltuk bele, ahogy próbálta legyőzni a depressziómat. Ó, minő változatosság volt a gyógyszerek terén! Ki tudná megmondani a pszichiátriai üdvöztőim pontos számát? Egyik gyógyszer se működött igazán, de meg kell hagyni, az öreg tényleg próbálkozott. Erőfeszítésből határozottan ötös. Végül lett egy csomó, félig üres üvegem, amiket eleinte nem annyira öngyilkossági célokból, mint inkább nagy előtti tisztelgésből raktam el. Soha nem dobott ki semmit; mindent újrahasznosított a simítózáras tasakoktól kezdve a vérnyomáscsökkentő üres dobozáig. A palackokban biztosítótűket, gombokat és varrótüket tárolt a fehérneműs fiókjában. A gyűjteményem tehát félig neki szánt tisztelgés, félig pedig a lutriból kipróbált gyógyszerek emlékműve volt, amik kudarcot vallottak a gyógyításomban.

Szóval annak ellenére, hogy az első évem sehol se volt a másodikhoz képest, fájdalmas homályba burkolózik.

Michael még mindig azt várja, hogy elismerjem, emlékszem erre a tehetségkutatóra, úgyhogy egy kis lelkesedést magamra erőltetve azt hazudom:

– Ó, igen!

Megkönnyebbülten mosolyog, amitől olyan érzésem támad, mint-ha valami jót tettem volna. Azon kapom magam, hogy visszamosolygok rá. Előkapja a telefonját, és mutatóujját a képernyő fölé tartva megkérdezi:

– Neked mi a számod?

De közben valahonnan a gépteremből egy fiúhang kiabál ki rekedtesen:

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ne csináld, Pitoscia!

Aztán valaki más is beszáll magas, éneklő hangon:

– Gyo-gyó! Gyo-gyó!

Hangos nevetés tör ki.

Lemerevedek, ahogy végigsöpör rajtam a szégyen már ismerős hulláma. Meg sem kell fordulnom, hogy tudjam, Olivia és Riley az, meg a sleppjük. Bárhol felismerném az ex-legjobb barátaim nevetését. Vonatként dübörög át a fejemen.

Felkapom a könyveimet. El kell tűnnöm. Azonnal.

A könyvtár legtávolabbi zugának biztonságában a karomra fektetem a fejem, *Semmi* pedig a nyakamba liheg.